

SCARLETT ST. CLAIR
un
JOC
al
RĂZBUNĂRII

SAGA LUI HADES
VOLUMUL AL II-LEA

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

LEDA EDGE

PARTEA I

Coborârea lui a fost întocmai căderii nopții.

HOMER, *ILIADA*

CAPITOLUL I

Un joc al răzbunării

HADES S-A MANIFESTAT ÎN UMBRA TRIBUNEI HIPODROMULUI Elenic. În curând, armăsarii divini crescuți de zei urmau să se întrecă în prima dintre cele trei curse care, într-un final, aveau să-l plaseze pe cel mai rapid concurent pe calea spre-a deveni unul dintre prețioșii cai de mare ai lui Poseidon – caii cu coadă de pește care îi trăgeau carul oceanic. Dar nu această așa-zisă onoare îl atrăsese pe Hades și nici măcar emoția obișnuită pe care i-o oferea perspectiva unui pariu riscant. Venise să testeze validitatea unui presupus oracol cunoscut sub numele de Acacius.

Era deja familiarizat cu numele și cu afacerile acestuia – un bine-cunoscut traficant de relicve a cărui fațadă era un atelier mecanic. Hades și echipa sa îi supravegheau activitatea de câteva luni. Îi cunoșteau rutina, instrucțiunile și curierii, motiv pentru care, atunci când începuse să le ofere muritorilor posibilitatea de a privi în viitor, Hades devenise suspicios.

Însă Acacius nu se ocupa doar de preziceri. Acesta obținuse un fel de omnisciență care putea proveni doar dintr-o binecuvântare divină sau din posesia unor relicve, iar, din moment ce Hades știa că e imposibil să fie prima, trebuia să fie cea de-a doua.

Îl trimisese pe Ilias înainte să parieze în locul lui, iar acum satirul stătea lângă pistă, cu părul ciufulit dat pe spate și legat la ceafă, făcându-i coarnele să pară mai mari și mai pronunțate. Hades a traversat peluza unde douăzeci de armăsari urmau să se întrecă în curând, îndreptându-se spre Ilias. La apropierea lui, muritorii se dădeau la o parte. Însă, în ciuda fricii cauzate de prezența lui, îl cercetau curioși – cu atât mai mult acum, când își arătase în mod deschis sentimentele față de o persoană pe care ei o credeau a fi de-a lor.

Afecțiunea sa pentru Persefona, care nu era o muritoare, dar care insista să se comporte ca și cum ar fi fost, era un lucru care îl îngrijora mult mai mult decât era dispus să recunoască.

Avea puține vicii, printre care cursele, whiskeyul și Persefona, a sa Zeiță a Primăverii. Două dintre cele trei nu interferaseră niciodată cu rutina lui și nu îi oferiseră nici vreo evadare suficientă pentru a fi numite distrageri.

Dar Persefona era mai mult decât atât – era o dependență. O poftă pe care nu și-o putea ostoi. Chiar și acum, se lupta cu nevoia viscerală de-a se-ntoarce la ea, în ciuda faptului că își petrecuseră cea mai mare parte a weekendului împreună, explorând-o, îngropat în trupul ei. Din pricina Persefonei întârziase. Nu voise să plece de lângă aceasta, în parte pentru că se temea că zeița nu avea să rămână, în ciuda promisiunii făcute că urma să-l aștepte să se întoarcă în Lumea de Jos.

Simțea îndoiala ridicându-se în el odată cu un val fierbinte de frustrare.

Nu se îndoise niciodată de el însuși, dar se îndoia de orice când era vorba de Persefona... chiar și de soarta lor.

— Ai întârziat! i-a reproșat Ilias fără să-l privească, atent la poarta de plecare, către care se îndreptau deja caii și jocheii.

— Iar tu ești doar un satir, i-a răspuns Hades, urmărindu-i privirea.

Ilias i-a aruncat o privire, ridicând o sprânceană întrebătoare la auzul unui asemenea comentariu.

— Credeam că spunem ceea ce este evident, a replicat Hades.

Nu-i plăcea să i se amintească de greșelile sale, deși cei mai apropiați de el – și în special Hecate, Zeița Vrăjitoriei și a Magiei – se delectau amintindu-i cât este de supus greșelii.

Sau, așa cum îi plăcea ei să spună, un idiot.

— Cum arată? a întrebat Hades, urmărind cu atenție fiecare dintre puternicele animale în timp ce intrau în boxele lor numerotate.

— Am pariat pe Titan, a răspuns Ilias. Așa cum m-ai sfătuit.

Hades a dat din cap, iar atenția i s-a îndreptat spre o tablă mare, de unde îi priveau șansele. Titan era favorit pentru locul al doilea.

— Sunt surprins că nu l-ai ales pe Kosmos, a spus Ilias.

Hades a auzit și ceea ce nu spusese satirul cu voce tare: „Dacă voiai să câștigi, de ce să-l alegi pe Titan?”

Îi știa pe Kosmos și pe antrenorul său. Știa că e favoritul lui Poseidon. Având în vedere asta, era foarte probabil ca niciun alt cal din cursă să nu aibă vreo șansă.

Totuși, aceasta era o cursă a divinității, ceea ce însemna că orice este posibil.

— Pariul este un test, a răspuns Hades.

Ilias l-a privit întrebător pe Hades, dar acesta nu i-a oferit nicio altă explicație.

Caii și călăreții erau la locurile lor în spatele porții, iar competiția urma să înceapă în câteva minute. Simțea o strângere în măruntaie, o anticipare a cursei care se reflecta și în atitudinea mulțimii entuziasmate și pline de culoare. Pentru cei mai mulți, întrecerile hipice, la fel ca numeroase alte lucruri din Noua Grece, nici măcar nu erau curse în primul rând; erau mai mult legate de modă și de statut, și, deși ținutele nu erau la fel de excentrice precum cele de la Gala Olimpiană, pălăriile și coafurile erau.

— Lord Hades.

O voce i-a atras atenția, iar el s-a întors și l-a găsit pe Kal Stavros stând la câțiva pași în spatele lui. Kal era directorul executiv al conglomeratului media Epik Communications. Deținea televiziuni, radiouri, posturi de știri, chiar și parcuri tematice. Printre acestea, *New Athens News*.

Hades ura mass-media din multe motive, iar Kal Stavros se clasa printre primele, nu numai pentru modul în care încuraja răspândirea dezinformării, ci și pentru că era mag – un muritor care practica magia neagră – și avea deja două condamnări pentru abuz.

O a treia condamnare și ar fi fost fără îndoială interzis, eventual și pedepsit.

La fel ca mulți alții, muritorul păstra distanța, deși postura sa era dezinvoltă – mâinile îi erau bătute în buzunarele pantalonilor bleumarin călcați impecabil. Ochii albaștri păreau să-i strălucească, iar Hades știa că nu era din admirație. Când Kal îl privea pe Zeul Morților, vedea putere, potențial.

Iar el nu avea nici una, nici alta.

Kal și-a scos mâinile din buzunare pentru a se înclina, iar Hades i-a fulgerat cu privirea nu numai pe Kal, ci și pe cei care

se aflau în apropiere, avertizându-i ca nu cumva să se apropie de ei după ce le vor fi urmărit schimbul de replici.

— O plăcere, a spus Kal, rânjind în timp ce se îndrepta.

— Kal, a răspuns netulburat Hades. Cărui fapt îi datorez această întrerupere?

Cuvintele i-au ieșit pline de dezgust. Dacă muritorul se prinsese, se prefăcea că ignoră lucrul ăsta.

— Iartă-mă! a spus Kal, deși nu părea să sune a părere de rău. Te-aș fi abordat în altă parte, dar am tot cerut o întâlnire de săptămâni întregi și nu am auzit nimic.

Iritarea lui Hades sporea – un fel de căldură subtilă care îi ardea în fundul gâtului.

— Tăcerea este de obicei înțeleasă ca însemnând „nu”, Kal, a răspuns el, concentrându-se din nou asupra porții.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, ar fi înțeles că e un refuz, dar Kal făcuse întotdeauna greșeala de-a zbura prea aproape de soare și se părea că toată lumea înțelegea implicațiile, mai puțin el.

Kal a îndrăznit să se apropie. Hades și-a încleștat pumnul, încordându-și spatele în timp ce observa expresia de avertizare a lui Ilias.

— Speram să discutăm despre un posibil parteneriat, a spus Kal. Unul cu... beneficii reciproce.

— Faptul că tu crezi că ai putea să-mi aduci beneficii, Kal, arată o doză semnificativă de aroganță și ignoranță.

— Având în vedere experiența ta recentă cu un anumit jurnalist, eu cred că nu.

Era o notă de iritare în vocea lui Kal, dar cuvintele sale au fost cele care i-au atras atenția lui Hades – și au transformat într-un adevărat infern acea mică zgârietură de iritare.

— Ai grijă ce spui, Kal! l-a avertizat Hades, nesigur de direcția în care se îndrepta această conversație, dar neplăcându-i

deloc posibilitatea ca numele Persefonei să ajungă în curând pe buzele acestui muritor.

Kal a zâmbit afectat, fără să țină cont de pericol, sau poate că dorea să-l contrarieze, să-l forțeze să se dezlanțuie cumva în public, spre beneficiul reporterilor săi.

— M-aș putea asigura că numele tău nu va mai apărea niciodată în presă.

Aceste cuvinte l-au ars ca uleiul fierbinte, deși Hades n-a lăsat să se vadă nimic. În ciuda faptului că nu era câtuși de puțin intrigat de oferta lui Kal, l-a întrebat totuși:

— Ce anume sugerezi?

— Relația ta cu una dintre jurnalistele mele...

— Nu este jurnalista *ta*, Kal, a mârâit Hades.

Muritorul l-a privit fix o clipă, dar a continuat:

— Nu contează, i-ai permis să scrie despre tine, iar asta îi va încuraja și pe alții să facă același lucru, cu accent pe relația voastră. Îți dorești cumva așa ceva?

Nu era deloc ceea ce-și dorea, mai ales pentru că ar fi pus-o și mai mult în pericol pe Persefona.

— Cuvintele tale sună teribil de amenințător, Kal, a comentat Hades.

— Deloc, a răspuns bărbatul. Nu fac decât să subliniez consecințele acțiunilor tale.

Hades nu era sigur ce înțelegea muritorul prin „acțiuni”. Să fi fost faptul că o lăsase pe Persefona să scrie articolele? Sau se referea la întâlnirea lor publică din fața Coffee House, când ea alergase și îi sărise în brațe, amândoi nepăsători față de spectatorii care fotografiaseră și filmaseră totul?

— Vă pot ajuta cu asigurarea intimității.

— Cu un preț, vrei să spui?

— Unul mic, a răspuns Kal. Doar o cotă-parte din Iniquity.

Vocea lui Kal a fost înecată de un clopot puternic, urmat de zăngănitul porților care se deschideau și de tunetul copitelor celor douăzeci de armăsari care se năpusteau cu viteză pe pistă. Glasul crainicului s-a ridicat deasupra mulțimii care urla, comentând cu inflexiuni lirice:

— Kosmos are un avans încă de la început, așa cum era de așteptat, apoi urmează Titan...

A mai perorat câteva nume – „Layland se menține pe interior, Maximus, la exterior”. Pe tot parcursul cursei, Kosmos a rămas în frunte, cu Titan la doar o lungime în spatele lui. Comentariile continue ale crainicului, exacerbate de încurajările mulțimii, îl făceau pe Hades să simtă o strânsoare în piept și să scrâșnească din dinți, dar apoi a avut loc o schimbare în cursă. Titan a părut să câștige o poziție mai bună și a trecut practic pe lângă Kosmos chiar pe linia de sosire.

Vocea crainicului s-a ridicat plină de emoție când a anunțat câștigătorul:

— Titan, calul negru, superstarul divin, câștigă Cupa Elenică! Kosmos este al doilea!

În câteva minute, cursa era gata, iar Hades tocmai se întorcea cu spatele la balustradă ca să plece când o mână i-a aterizat pe braț.

— Afacerea noastră, Hades, a spus Kal.

Zeul s-a întors rapid, prinzându-i strâns încheietura mâinii lui Kal, și l-a îmbrâncit deoparte.

— Cară-te, Kal!

Nu i-a mai propus nimic altceva înainte de a dispărea.

Hades s-a manifestat la barul Nevernight.

Clubul era imaculat, iar podeaua, goală, deși știa că angajații săi erau pe aproape, plutind în umbrele localului ca

să se pregătească pentru deschiderea din această seară – un eveniment care nu era niciodată pașnic. Inevitabil, cineva presupunea de fiecare dată că statutul său i-ar fi permis accesul și, în funcție de sentimentul său de îndreptățire, asta ducea întotdeauna la niște istericale publice, de care Mekonnen – sau, în cazuri foarte grave, Ilias – trebuia să se ocupe.

Muritorii și nemuritorii deopotrivă nu încetaseră niciodată să ilustreze defectele umanității. Existau momente în care Hades se întreba dacă procedase bine creând un astfel de paradis în Lumea de Jos. Poate că era mai bine când se temeau de viața de apoi – și chiar și de el. Atunci oameni de teapa lui Kal nu ar fi îndrăznit să se apropie cu astfel de cereri imperioase.

Un alt val de frustrare l-a străbătut la gândul îndrăznelii bărbatului.

Mai rău, oferta lui Kal adusese la lumină o altă grijă – siguranța Persefonei. Hades avea un număr nelimitat de dușmani. Detesta să regrete ceva în legătură cu întâlnirea lor, dar ar fi trebuit să fie mai atent. Ar fi putut să-i acopere pe amândoi cu o magie, să se teleporteze sau orice altceva pentru a împiedica accesul publicului la viața lor și să o expună pe Persefona.

Dar răul fusese deja făcut, iar lumea era cu ochii pe ei.

Oare Persefona era pregătită? Una era să fii favorita, și alta era să fii iubita aleasă a unui zeu. Zeița nu-și dorea să fie cunoscută pentru divinitatea ei. Urma să se plictisească oare să fie știută drept iubita lui?

A luat o sticlă de whiskey de pe peretele retroiluminat și-a început să bea direct din ea. Pe când se îndeletnicea cu asta, a simțit că nu mai e singur și s-a întors ca să dea cu ochii de Hera, Zeița Căsătoriei și cumnata lui cea certăreață. Stătea în mijlocul camerei, impecabil îmbrăcată în alb, cu fața ușor înclinată, plină de mândrie.

Doar cu un strop mai puțin severă decât fața Demetrei, s-a gândit el.

— Cam devreme pentru băutură, a spus ea cu vocea plină de dezgust, deși Hades știa că venise să-i ceară ceva – căci Hera nu se obosise niciodată să-l abordeze altfel.

— Cam devreme pentru judecata ta, a răspuns Hades, întorcându-și atenția către sticlă și ignorând-o efectiv pe Hera, care a rămas tăcută o clipă înainte de-a inspira adânc și-a face un pas mai aproape de bar.

Hades s-a pregătit pentru orice avea să urmeze.

Știa că nu avea să-i placă.

— Înainte de a începe, sper că vizita mea aici va rămâne secretă.

Hades a ridicat o sprânceană.

— Asta depinde de ceea ce ai venit să-mi spui.

A mai sorbit o gură, doar ca să pună punctul pe i.

Hera a arborat o expresie împietrită.

Lui Hades nu-i displăcea zeița, dar nici n-o simpatiza. Pentru el, era un teritoriu neutru. Firea ei răzbunătoare era adesea stimulată de Zeus, infidelitatea acestuia fiind punctul central al multora dintre izbucnirile sale. În cele mai multe cazuri, lui Hades îi era greu să o învinovățească pentru indignarea ei. La urma urmei, căsnicia lui Zeus și a Herei era construită pe înșelăciune, dar cruzimea zeiței era deplasată, fiind întotdeauna îndreptată spre cele care erau ele însele victimele lui Zeus.

Hera și-a ridicat bărbia, privindu-l cu asprime.

— Cunoști foarte bine isprăvile lui Zeus, a spus. Ravagiile pe care le face printre oameni.

Nu se înșela și, deși niciun zeu nu era deosebit de nevinovat, Zeus era probabil cel mai dur cu omenirea.

— Sunt foarte conștient și de ale tale, a răspuns Hades.

Gura Herei s-a înăsprit, iar vocea i-a tremurat când a spus:

— Am un motiv. Știi că am.

— Spune-i pe nume, Hera: răzbunare.

A văzut-o cum își încleștează pumnul pe lângă corp.

— De parcă tu nu ai fi căutat niciodată răzbunare.

— Nu te-am judecat, a spus el și, după o clipă, a întreat-o:

De ce ai venit?

S-a uitat fix la el, iar Hades și-a amintit că nu-i plăceau ochii Herei. Era un lucru ușor de uitat, deoarece ea era adesea cu Zeus, iar atunci când acesta îi era alături, se prezenta ca fiind neinteresată și aproape distantă, dar a fi în centrul atenției sale însemna să simți cum te înjunghia cu privirea.

— Am venit să-ți obțin loialitatea, a spus Hera. Vreau să-l răstorn pe Zeus.

Hades nu a fost prea surprins de declarația ei. Nu era prima dată când Hera încerca să-l detroneze pe Zeus. De fapt, încercase de două ori deja și reușise să obțină și ajutorul altor zei – Apollo, Poseidon și chiar și Atena, iar dintre cei trei, doar unul singur reușise să scape de mânia lui Zeus odată ce acesta se eliberase.

— Nu!

Răspunsul său a fost automat, dar nu îi trebuia mult timp ca să se gândească la decizia asta. Lui Hades îi dispăcea tirania lui Zeus la fel de mult ca oricărui alt zeu, însă cunoștea intențiile Herei și prefera să îl știe pe tron mai degrabă pe imprevizibilul său frate decât pe ea.

— Ai refuza chiar și cunoscându-i crimele?

— Hera...

— Nu-i lua apărarea!

Nu avusese de gând să-l apere pe Zeus, căci realitatea era că acesta din urmă devenise rege doar pentru că trăseseră la sorti și nu avea o putere mai mare decât Hades sau Poseidon.

— Ai mai încercat asta și nu ai reușit. Ce te face să crezi că de data asta o să fie altfel? a întrebat Hades pentru că era cu adevărat curios.

Să fi intrat Hera în posesia vreunei arme sau să fi făcut vreo alianță despre care credea că avea să schimbe cursul sorții?

În loc să răspundă, zeița a concluzionat:

— Așadar, ți-e frică.

Hades a scrâșnit din dinți. Zeus era ultima persoană din univers de care să se teamă. Era doar precaut. Exista o diferență.

— Vrei să te ajut? a întrebat Hades. Atunci răspunde-mi la întrebare!

Un zâmbet amar s-a așternut pe fața Herei.

— Se pare că ești încredințat că ai avea de ales, dar eu îți țin viitorul în mâini.

Hades a privit-o încruntat. Nu era nevoie să întrebe la ce se referea. Hera deținea și puterea de-a binecuvânta sau blestema căsătoriile. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se asigure că el nu avea să se căsătorească niciodată cu Persefona.

— Poate că am să găsec un motiv pentru a fi de partea Demetrei. Doar *sunt* Zeița Femeilor, știi, nu?

Deși mulți știau că Demetra are o fiică, aceasta îi păstrase secretă identitatea, ceea ce însemna că puțini zei știau de divinitatea Persefonei. Cea mai recentă excepție fusese Zeus – și, implicit, Hera – atunci când Demetra se dusese la el pentru a-i cere să-i redea fiica. Zeus însă nu avea de gând să se opună Ursitoarelor și refuzase.

— Dacă dorești să întruchipezi rolul ăsta, atunci ai face mai bine s-o ascuți chiar pe Persefona și nu pe intriganta ei de mamă. Nu te juca așa cu mine, Hera! Nu are să se sfârșească bine.

Ea a scos un hohot de râs, coborându-și bărbia cât să se uite pieziș la el.

— Țsta e răspunsul tău?

— Nu te voi ajuta să-l răstorni pe Zeus, a repetat Hades.

Nu ar fi făcut nimic în condițiile impuse de altcineva. Răsturnarea lui Zeus era mult mai complicată decât simpla încheiere a unor alianțe. Zeul Tunetului era mereu în căutarea unor semne de rebeliune, consultând profeții și mutând piesele pentru a preveni conceperea cuiva mult mai puternic decât el. Era poate povara unui cuceritor – teama că ciclul avea să se repete, așa cum se întâmplase cu Titanii și cu Zeii Primordiali. Zeus se temea să nu sfârșească la fel ca tatăl lor, Cronos, și ca bunicul lor, Uranus.

Hades nu avea nicio îndoială că, în cele din urmă, marele urmau să se întoarcă și că Ursitoarele aveau să țeasă noi conducători – fapt care avea să-i transforme pe Olimpieni într-o țintă. Îl bănuia deja pe Tezeu, nepotul său semizeu, că urzea astfel de planuri, deși nu le cunoștea amploarea. Tezeu conducea Triada, o organizație care respingea influența și interferența zeilor. O ironie, deoarece Hades era sigur că Tezeu spera să obțină divinitatea deplină – sau cel puțin o putere echivalentă.

— Atunci, asta nu se va sfârși bine pentru niciunul dintre noi, a răspuns Hera.

S-au privit lung unul pe celălalt în timp ce între ei creștea o tensiune tăcută.

— Dacă nu mă ajuți să-l răstorn pe Zeus, atunci va trebui să-ți câștigi dreptul de a te căsători cu Persefona.

Hades și-a încleștat degetele.

— Asta nu are legătură cu Persefona, a spus el cu greu printre dinții strânși.

— Acesta este jocul, Hades, și toți zeii îl joacă. Ți-am cerut ajutorul, iar tu mi l-ai refuzat, așa că voi căuta să mă răzbun.

Vorbea de parcă ar fi fost o simplă afacere, dar Hades o cunoștea pe Hera, iar amenințările ei nu erau cuvinte goale. Zeița ar fi făcut aproape orice ca să se asigure că avea să-și îndeplinească scopul, ceea ce însemna că nu ar fi ezitat să-i facă rău Persefonei.

— Dacă o atingi...

— Nu am să mă apropii de ea dacă ai să faci cum îți spun, l-a întrerupt Hera, apoi și-a bătut ușor bărbia, măsurându-l pe Hades din cap până în picioare. Așadar... cum să-ți câștigi cel mai bine dreptul de-a te căsători cu iubita ta Persefona?

Gândurile ei l-au făcut pe Hades să se strâmbe. Era clar că intenția zeiței era să rănească. Știa că Hades își dorește să se însoare cu Persefona, dar și că acesta se simte nedemn de un astfel de dar. Aceasta era atât o pedeapsă, cât și o distracție pentru zeiță.

— Ah! Am găsit! a spus ea în cele din urmă. Îți voi da douăsprezece munci. Finalizarea fiecăreia dintre ele îmi va arăta cât de devotat îi ești Persefonei.

— Păcat că Zeus nu a trebuit să facă asta pentru tine! a răspuns Hades tăios.

Fusese o greșeală să-i spună asta – și în plus cu ură, trebuia s-o recunoască. Hades disprețuia modul în care Hera ajunsese să se mărite cu fratele lui. Fusese vorba de înșelăciune și de nerușinare, iar cuvintele lui Hades aduseseră la suprafață acele amintiri, făcând-o pe Hera să pălească de furie.

— Omoară-l pe Briareu! a rânjit ea. Aceasta este prima ta muncă.

La aceste cuvinte, lui Hades i s-a tăiat răsuflarea.

Briareu era unul dintre cei trei hecatonchiri, unic prin înfățișarea sa deoarece avea o sută de brațe și cincizeci de capete. Ultima dată când Hera încercase să-l răstoarne pe Zeus,

Briareu fusese cel care îl eliberase, câștigându-și mânia Herei, așa că, deși nu era o surpriză faptul că aceasta ar fi căutat să se răzbune, să-l execute prin intermediul lui Hades era cu totul altceva. Lui Hades îi plăceau Briareu și frații săi. Aceștia le fuseseră aliați în timpul Titanomahiei și, în cele din urmă, reprezentaseră motivul pentru care zeii Olimpieni reușiseră să-i răstoarne pe Titani. Meritau venerația zeilor, nu săbiile lor.

— Nu pot lua o viață pe care Ursitoarele nu au tăiat-o, a replicat Hades.

— Atunci, târguiți-vă! i-a răspuns ea, ca și cum ar fi fost atât de simplu.

— Nu știi ce-mi ceri! a venit replica lui Hades.

Un suflet pentru un suflet era târgul pe care îl făceau Ursitoarele – un schimb cu totul imprevizibil, în funcție de prăpădul pe care doreau ele să-l creeze.

Ursitoarelor nu le plăcea ca zeii să se amestece în treburile lor. Acest lucru urma să aibă consecințe nefaste. Hades putea să simtă deja cum avea să-l furnice pe sub piele – întocmai cu strânsoarea firelor fantomatice ale celorlalte vieți pe care le negociase înainte.

— Ai o săptămână, i-a răspuns Hera, fără să țină cont de vorbele lui.

Hades a clătinat din cap și, deși știa că ei nu-i pasă, a spus-o totuși:

— Ai să ajungi să regreti asta.

— Dacă eu o s-o regret, atunci o s-o regreti și tu.

Hades nu se îndoia deloc de acest lucru.

După ce a dispărut Hera, Hades a rămas în liniștea din Nevernight, derulându-și în minte schimbul lor de replici. Zeița Căsătoriei avusese dreptate. Era într-adevăr un joc pe care toți zeii îl jucau, însă ea folosisese pionii nepotriviți.

În cele din urmă, Hades tot avea să obțină ceea ce-și dorea voia, iar zeița urma să regrete ziua în care se hotărâse să-l pună la încercare.

A mai luat o înghițitură de whiskey înainte de-a azvârli sticla prin cameră, urmărind-o cum se împrăștie într-o explozie de cioburi de sticlă.

— Ursitoare afurisite!